

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu

**Архим. Григорије (Капсанис)
Обожење као циљ човековог живота**

Тема о циљу нашег живота веома је озбиљна, јер се односи на најважније питање за човека: из ког разлога се налазимо на земљи. Ако човек правилно постави ову тему, ако нађе свој прави циљ, тада то може да учини и у свему - у свакодневним питањима свог живота, као што су односи са другим људима, студије, занимање, брак, добијање и васпитавање деце. Ако пак, не постави правилно ову важну тему, тада ће бити неуспешан и на сваком плану свог живота. Јер какав смисао могу да имају сви планови, ако на концу људски живот нема смисла?

Већ од првог поглавља Светог Писма, свештени писац нам објављује смисао нашег живота - да Бог створи човека "по кони и по подобију" Своме. Уверавамо се дакле, у велику љубав коју има Тројични Бог према човеку. Не жели га просто као једно биће са неким врлинама, неким даровима, неким предностима у односу на осталу твар, већ га жели као бога по благодати.

Споља се човек показује напросто као једна биолошка егзистенција као што су и друга жива бића - животиње. Свакако јесте животиња, али "животиња ... по Божијем промислу обожена (zw/on))) ρεου,μερον)", како карактеристично говори Св. Григорије Богослов (Реч на Богојављање, РГ 36, 324, 13). Човек је једино биће које се разликује од читаве творевине, једини који може да постане бог.

"По икони" - означава д?р коју је Бог дао само људима, одвојено од свих створења Његових, тако да /човек/ представља икону Божију. Ова благодат је: разумно мишљење, савест, владање собом тј. слобода, моћ стварања, љубав и жудња према савршенству и према Богу, лична самосвест. И све друго што чини човека изнад је свих осталих створених живих бића и зато он јесте човек и личност. Што год сачињава човека јесте његов дар "по икони".

Имајући ово "по икони", човек је позван да стекне и оно "по подобију" - обожење. Творац, Бог по природи, позива човека да постане бог по благодати.

Даде дакле, Бог дарове човеку да буде "по икони" да би постигао много више, да достигне сличност (ο`μοι,ωσι) са Богом и Саздатељем својим, да има, не спољашњу, моралну, заједницу са Њима, већ једно личносно јединство са Творцем својим.

Можда је одвећ храбро да већ сада говоримо и размишљамо, како је циљ живота нашег да постанемо богови по благодати. Ипак, ни Свето Писмо ни Оци Цркве нису то од нас утајили.

На жалост, постоји незнање (α'γνοια) људи који су изван Цркве, али и многих који су у Цркви. Зато сматрају да је циљ нашег живота, у најбољем случају, напросто једно морално побољшање - да будемо бољи људи. Међутим, према Јеванђељу,

према Предању Цркве и према Светим Оцима, то нам тако није предано. Није довољно да човек само постане бољи него што јесте - моралнији, правденији, уздржанији, пажљивији. Све ово људи треба да буду, али то није главни и коначни циљ, ради којег је Саздаатељ и Творац наш саздао човека. Који је тај циљ? Обожење. Да човек заједничари са Богом, и то не на један спољашњи и емоционални начин, већ онтолошки, стварно.

Тако је високо православна антропологија поставила човека. Ако упоредимо антропологије свих философских, социолошких или психолошких система са православном антропологијом, врло ћемо се лако уверити колико су сиромашни, колико не одговарају великој жудњи човека за нечим много узвишенијим и истинитијим у његовом животу.

Човеку стога "беше наређено да буде бог", створен је да постане бог. А ако не нађе пут обожењу, осећа изнутра једну празнину, осећа да нешто не иде како треба. Не радује се, чак и ако покуша да прикрије празнину другим активностима. Може да се умртви, да начини један бљештави свет, који је међутим истовремено сиромашан, мали, ограничен, и да се окружи, да се затвори унутар њега. Може да организује тако свој живот, да скоро уопште немирује, сам а собом. Може буком, тензијом, телевизијом, радијом, сталним информацијама - било чиме, да покуша, као помоћу наркотика, да заборави, да не размишља, да се не узнемирава, да се не чуди што не иде добро, да је скренуо са свог циља.

И тако, савремени напаћени човек не назали спокоја док не нађе оно друго, оно више, што заиста постоји у нашем животу, оно заиста дивно и стваралачко.

Може ли човек да се сједини са Богом? Може ли да заједничари са Њим? Може ли да постане бог по благодати?

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu